TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Sosialistinen liike Yhdysvalloissa

Käsitellessään Yhdysvaltain sosialistisen työväenliikkeen vaiheita ja sen edessä olevia vastuksia tulee sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean jäsen, James Oneal, siihen tulokseen, että mainitun puolueen politiikka on aivan oikea ja hän ajautuu syvään, ylevämieliseen itsekunnioitukseen sen takia, että kaikenlaisten vastuksien ja ristiriitaisten yhteiskunnallisten aaltojen keskeltä maan sosialistinen liike on niinkin hyvin selviytynyt kuin se on.

Todellakin. Voisihan olla vieläkin hullummin. Voisihan olla niin, ettei meitä olisi ollenkaan. Maapallo voisi olla kokonaan kylmä sen sijaan kuin siinä on vielä lämpöä. Oneal tekeytyy ylevämieliseksi mietiskelijäksi, joka rauhoittavilla historiallisilla tapahtumilla kelpo kanttilaisen filosofin tavoin todistaa tapahtuman oikeaksi koska tapahtuma on tosiasia. On niin kuin on. Koska olevainen on olemassa. niin ei tarvita "abstraktista vailankumousromantiikkaa", jota hän näkee vasemmistolaisissa, todistaakseen, että muuten ei voikaan olla. Mutta ikävä kyllä tämä viisastelu ei selitä mitään. Siinä on lähdetty tyhjästä ja tultu tyhjän kautta tyhjään.

Oneal valittaa tietämättömyyttä Yhdysvaltain historiasta. Hän auttaa meitä korjaamaan virheemme tässä suhteessa. Laajahkossa artikkelissaan hän selostaa tapahtumia hyvässä järjestyksessä ja osottaa kuinka "väkivaltaisen kapinan opit" kahdeksankymmenluvulla, oppi jonkunlaisesta "oikotiestä" 1904 ja puoluetta uudistaa tahtovat vallankumoukselliset 1912, johtivat vain taantumukseen ja toivat onnettomuutta. Tutkimuksessaan kirjottaja tekee sen häikäilemättömän syytöksen, että viimevuotisilla vasemmistolaispyrkimyksillä on likeinen yhteys kahdeksankymmenluvun anarkististen aatteiden kanssa ja tälle syytökselle rakentaa hän sitte "todistukset" kaiken "kommunismin" ja "vallankumousta leikkivien" pikaisesta unohduksiin joutumisesta.

Herran tulisi esiintyä hieman tunnollisemmin.

Verrata 1880 anarkistien liikettä, bakuninilaisuutta ja mostilaisuutta nykypäiväiseen marxilaiseen vallankumoukselliseen sosialismiin ei kyllä ole sitä "itseymmärtämistä", josta hän vasemmistolaisia moittii, mutta toisten ymmärryksen, vieläpä käytännöllisten tapahtumien väärin tulkitsemista. Se on vain yksinkertaista valehtelemista. Vieläpä oikeistolaiset historian-"opettajat", Oneal niiden mukana, ovat taipuvaiset mitä arveluttavimmassa määrässä asettamaan kaiken kahdeksankymmenluvun liikkeet ja tapahtumat anarkistien ansioksi. Todellisen historian tutkimisen ja sen ymmärtämisen kannalta on kuitenkin tärkeä panna merkille se seikka, että maan työväenliike oli näinä aikoina kriisikohdassa yhteiskunnallisten olojen vaikutuksesta, ja erikoisesti edelliselläkin vuosikymmenellä maata kohdanneen suuren ja vaikuttavan teollisuuspulan ja sitä seuranneen hurjan pääoman vallan metsästyksen, saalistuksen ja rosvoamisen seurauksena.

Tällöin ei ollut kysymyksessä sosialistisen liikkeen eri suunnat, mutta järjestymättömien joukkojen vaistomainen toiminta ja niiden vaikutus eri taloudellisten järjestöjen toimintaan. Ei ollut kysymys valinnasta, jonka joku järjestö tietoisesti teki, vaan oli käsillä ilmiö, joka on sekä luonnollinen, että historialliselta kannalta suhteellinen sekä kapitalismin nuoreen kehitykseen, että sitä vastaavien luokkasuhteiden ja erikoisesti työväenluokan yhteiskunnallisen tiedon ja ymmärryksen kanssa.

Luonnollista on, että oikeistolaiset salaavat nämä asiat samaten kuten senkin, että kaikki Amerikan, samaten kuin muidenkin maiden anarkistit sekä koko "Musta Internationale", olivat julistaneet yhtä avoimen ja selvän sodan kommunismia ja marxismia vastaan, kuin mitä se oli julistanut kapitalismiakin vastaan, jos näiden sekasotkuaatteita ja utopioja lainkaan pidetään kapitalismivastaisina.

Pieninkin kritiseeraava silmäys tässä suhteessa Onealin "todisteluihin", joilla hän puolustaa sosialistipuolueen opportunismia, on kylliksi paljastamaan tämän historian opettajan onttouden.

V. 1904 ja 1912 suuntataistelut sosialistipuolueessa ovat yhtä mielivaltaisesti selitetyt.

Kauniisti siinä jätetään sivuun sellaiset asiat, jotka osottaisivat kuinka sosialistipuolue jo näinä aikoina oli pikkuporvarillisten herrasmiesten johdettavissa. "Historioitsija" Onealin tulisi tietää jotain siitäkin, mitenkä milwaukeelaiset Berger, Thomson ja Gaylor y.m. tekivät toivioretkiä Missourissa, Nebraskassa j.n.e. ja kuinka ne siellä hajottivat valtiojärjestöjä sen takia, että niissä kumoukselliset palkkatyöläiset olivat voittaneet paikalliset pikkuporvaripolitikoitsijat. Onealin historian tuntemus ei myöskään ulotu niin pitkälle, että hän tietäisi mitään siitä kuinka 1912 suuntajutuissa sosialistipuolueen politikoitsijat avoimesti asettuivat A. F. of L. kannalle ja ilveillen hyleksivät kaikkea teollisuusunionistista pyrkimystä, joka juuri osaltaan vaikutti siihen suuntaan, että syndikalistiset piirteet eräiden unionististen ainesten keskuudessa pääsivät kehittymään. Kun Oneal selittää historiaa, niin hän on siitä visusti siivilöinyt pois kaikki tapahtumat ja asiat, jotka osottaisivat Amerikan sosialistipuolueen historialliset rikkomukset marxilaisuutta vastaan.

Mutta kaikki tämä on kuulunut Amerikan ominaiseen kehitykseen, huomauttavat nämä keltaiset herrat. Amerikan olot eivät ole tehneet mahdolliseksi muunlaisen sosialismin kehittymistä. Mutta kun nyt tarkastelee sosialistipuolueen valtiollista asemaa ja sen tilaa, niin parhaiten huomaa kuinka "loistavia" ovat opportunistisen sosialismin saavutukset. Totisesti, tämäkö on nyt sitä mikä perustuu Amerikan historiallisiin traditsioneihin ja ominaiseen kehitykseen.

Mieluummin kai sentään sosialistipuolueen kehitys sopii vain Onealin, Hillquitin j.n.e. herrojen "kehitykseen", s. o. heidän haluihinsa ja harrastuksiinsa ja emme me luule sen jokatapauksessa olevan saman kuin maan ja sen työväenluokan ja luokkataistelujen historian kehityksen.

Maan luokkataistelun liikkeelle panevat voimat, yhteiskuntataloudellinen ja valtiollinen elämä, ovat rientäneet eteenpäin hurjaa vauhtia viime vuosina. Vaikka Amerikalla onkin omituinen, Europan maiden kehityksestä poikkeava historiansa, niin kaikkien näiden erikoisuuksien merkitys kuoleutuu sitä mukaa kuin kapitalismi on saavuttanut mailmanlaajuisuuden ja erikoisen imperialistisen luonteen. Vaikka Amerikan kapitalismi voimistuisi sodan seurauksena ja sen jälkeen on se kuitenkin velka- ja luottosuhteiden sekä ennen kaikkea valtioiden kansainvälisten poliittisten suhteiden kautta ja kapitalismin yleistä romahdusta ennustavien ja sitä lähentävien piirteiden kautta vedetty yleisen kapitalismin kaaostilaan, järjestymättömään sekamelskaan, jossa kaikki yhteiskunnalliset ja valtiolliset suhteet ovat uudestijärjestettävä ja jossa luokkien välinen kamppailu saa uusia muotoja jopa täydellisesti poikkeavan luonteen siitä opportunismista, jossa virallinen sosialidemokratia on sekä syntynyt että kehittynyt.

Mutta nämä kapitalismin yhdenmukaistumista, sen imperialistista luonnetta koskevat asiat ovat sellaisia, jotka eivät sovellu Onealin "historian tutkimuksen" piiriin, sillä näiden asioiden selittäminen edellyttäisi marxilaisuuden seuraamista. Lakkotapauksia voi luetella porvari kuin porvari, mutta nähdä niiden yhteiskunnallinen taustu ja ymmärtää niiden merkitys kunakin aikana sekä sen perusteella osottaa työväenjoukoille kumouksen tarpeellisuus, se kuuluu vain marxilaisille.

Kun oikeiston herrat puhuvat erikoisesta amerikalaisesta sosialismista, niin he tarkottavat sillä kaiken sosialismin ja vallankumoukselliseen työväenliikkeen irvikuvaa; kumoukselliseta sosialismista luopumista ja sakeaan scheidemannilaisuuteen vajoamista. Sitä palvelevat Onealin nämäkin artikkelit.

— Kommuni — kirjoitti Marx — toteutti sen porvarillisten vallankumousten tunnussanan halpakustannuksisesta hallituksesta hävittämällä kaksi suurimpia kustannuksia kysyvää laitosta, nimittäin seisovan armeijan ja valtion virkavallan.

TERÄSTRUSTI RYHTYY LAHJOMAAN TYÖLÄISIÄÄN

Sharonista, Pa., saapuneet tiedot kertovat, että terästrusti on keksinyt uuden syötin, jolla on tarkotuksena estää trustin lukuisat palkkaorjat järjestymästä vaatimaan ihmisoikeuksia itselleen. Syötti on taitavasti laadittu. Se on silattu työläisten voitto-osingoille osalliseksi oikeutetuksi tulemisen rasvalla, mikä nykyisten yhteiskunnallistuttamisvaatimusten aikakaudella tuntuu miltei kohtuulliselta ja nykyaikaiselta myönnytykseltä ja tunnustuksen antamiselta työläisten osuudelle voittojen hankkimisessa ja jakamisessa. Se on niin hieno, että sen miltei jokainen asian todellisuutta käsittämätön työläinen on valmis hymysuin nielasemaan.

Trusti on näet armollisesti päättänyt ruveta maksamaan vissiä prosenttimäärää työläisilleen trustin "ansaitsemista" voitoista hyvityksenä, edellyttäen tietysti että työläiset puolestaan ovat hyvin kilttejä, raatavat ahkerasti, eivätkä ryhdy joutaviin rettelöihin kaikkivoipien trustiherrojen kanssa. Suunnitelman mukaan, jos trusti "ansaitsee" $100,000,000—$150,000,000 vuolessa voittoa, tullaan työläisille maksamaan siitä 2 prosenttia, jos trusti saa $200,000,000, saavat työläiset siitä 2¼ pros. ja jos voitto kohoo siitäkin ylitse, saavat työläiset 2½ pros. Toisin sanoen mitä enemmän työläiset jaksavat raataa ja mitä vähemmän he itselleen palkan muodossa vaativat sitä enemmän he vuositilityksessä sitten yhdellä kertaa saavat niitä liikevoittoja itselleen.

Täytyy myöntää, että syötti os taitavasti laadittu ja että jos työläiset jaksavat kaiken tämän "hyvyyden" käsittää juuri niin kuin trustiherrat ovat sen fikeeranneet, niin ne tyynesti antavat pienentää palkkaansa, koska siitä kuitenkin heille korvaus koituu, eivätkä vuoden varrella muutenkaan häiritse trustin liikeyrityksiä lakoilla, bolshevismilla j.n.e., eivätkä myöskään ala pöhlöillä yhteiskunnallistuttamisvaatimuksilla, kun kerran trusti ihan omasta vapaasta tahdostaan ja työläisten sitä vaatimatta antaa työläisille voitosta kohtuullisen osan.

"Voittojen jakamisella" on amerikalaisen työväestön mielessä perin veljellinen kaiku, mutta siitäkin huolimatta se todellisuudessa merkitsee työläisille hyvin vähän, taikka ei mitään. Asianlaita on näet siten, että trusti itse tässä veljeilyssä pidättää itselleen oikeuden määritellä ensinnäkin mitä on pidettävä "liikevoittona" ja toiseksi kenelle sitä tullaan jakamaan. Trustilla on joukko hyvin taitavia kirjanpitäjiä, jotka ovat oppineet pitämään kirjoja, vieläpä niin taitavasti, ettei edes hallituskaan voittoverotusta periessään ole kyennyt ottamaan selkoa siitä, mikä trustin todellinen voitto kulloinkin on ollut. Pahat kielet tietävät kertoa, että tämä samainen trusti tällä tavalla pimitti m.m. viime vuoden kuluessa hallituksen näkyvistä muutamaan sataan miljoonaan dollariin nousevat voitot, välttyäkseen verojen maksusta. Mitä sitten tapahtuukaan, kun työläisille maksettavat voitto-osingot ovat kysymyksessä. Silloin on menopuolella paljon, ihmeellisiä ja luonnollisilta näyttäviä kulunkeja ja vararahastoja, joitten perille yksinkertaisten työläisten on vaikea päästä; ainakin vaikeampi kuin hallituksen kirjanpitoeksperttien, jotka yrityksissään ovat tähän mennessä epäonnistuneet. Niitä selityksiä ja "statementteja" tutkiessaan työläiset tietenkin vaikenevat ja tunnustavat typeryytensä siksi kunnes alkavat huomata, että heitä vedetään nenästä ja että heitä tyhjillä lupauksilla on pidetty nöyrinä nautoina.

Emme tällä tietenkään haluaväittää sitä, etteikö terästrusti kenellekään voittoprosenttia tulisi maksamaan. Päinvastoin! Kyllä trusti sitä maksaa, mutta vain valituille, nöyrimmille ja ahkerimmille. Silloin tulee kysymykseen, minkälainen työläisen käyttäytyminen vuoden varrella on ollut ja silloin tietenkin pidetään huolta siitä, että palkinto esimerkin vuoksi annetaan mallikelpoisille, joita osottaen saatetaan sanoa tyytymättömille: Ahkeroikaa niinkuin nämä ovat tehneet, niin mahdollisesti myöskin te tulevana vuonna voitte armon herrainne edessä löytää.

Tämä työläisille "voittoprosentin" jakaminen on muuten luonnollinen jatko sille toimenpiteelle, jolla terästrusti joitakin vuosia sitte joillekin orjilleen ulotti mahdollisuuden päästä oikein trustin osakkeenomistajaksi. Se kokemus puolestaan on ollut sangen hyviä tuloksia tuottava, joten nyt, kun työläiset kautta mailman ovat oppineet enemmän vaatimaan, tällä "voittojen" jakamisen lupauksella voidaan heitä edelleenkin pitää alallaan ja siten pidentää trustin itsensä armon aikaa.

TYÖVÄENUNIOT

New Yorkin pukutyöläiset taistelevat sitkeästi

Jo nelisen kuukautta ovat New Yorkin pukutyöläiset, jotka kuuluvat The Amalgamated Clothing Workers of America järjestöön urhoollisesti taistelleet työnantajaliiton hyökkäystä vastaan. Kummallakin puolen on jyrkästi pysytty alkuperäisissä vaatimuksissa ja kummallakin puolella on kumpikin luokka solidaarisesti auttanut hengenheimolaisiaan. Työnantajaliitto on saanut avustusta koko maata käsittävältä työväenunioitten särkijäliitolta ja lakkolaiset taasen ovat saaneet avustusta toisilta saman alan työläisiltä ympäri maan. Ovatpa jotkut A. F. of Laboriinkin kuuluvat järjestöt ryhtyneet puuhaamaan avustuksen antamista näille urhoollisille taistelijoille, jotka ensimäisenä saivat vastaanottaa tappeluhaasteen. Kautta idän käsittävät työläiset, että jos pukutyöläiset menettävät taistelun, niin sillä tulee olemaan kauaskantoinen vaikutus toisillakin aloilla työskentelevien työläisten työsuhteisiin, sillä pukutyöläiset ennen muita ovat viimeisten vuosien kuluessa sitkeämmin joutuneet ottamaan yhteen työnantajien kanssa, ja heidän voittonsa on tavallaan ollut kaikkien toistenkin työläisten voittoja.

Yksistään Chicagosta on pukutyöläisten taistelurahastoon lähetetty $300,000, Baltimoresta on siihen lähetetty varoja useitakin kertoja eri suuruisia summia, joista suurin viikkoa kohden on noussut toiselle sadalle tuhannelle. Ja joku aika sitten keräykselle pantu miljoonan dollarin rahasto lienee pian täyttymässä saatujen raporttien mukaan.

Työnantajat ovat kokeilleet sekä vanhoja että uusia menettelytapoja yrittäessään murskata edessään olevaa vastusta. Ne ovat nyt, kuten aina ennenkin, koettaneet teettää hallussaan olevia töitä jollakin muulla paikkakunnalla, mutta työläiset ovat heti asiasta tietoisiksi tullessaan kysymyksessä olevissa tehdaslaitoksissa menneet myötätuntoisuuslakkoihin tehden siten yritykset tyhjiksi.

Kaiken tämän perusteella ja kun pukutyöläiset toisilla paikkakunnilla vielä ovat ryhyneet keräämään työssä olevilta pukutyöläisiltä säännöllistä, tuntuvaa verotusta lakon avustamiseksi, ilmoittaa lakkotaistelua johtava komitea, että voitto nelikuukautisen taistelun jälkeen näyttää varmemmalta kuin siihen ryhdyttäissä.

Suomen taloudellisten järjestöjen internationaleäänestys

Suom. Työm. kirjoitetaan: Kun nyt on jo Ammattijärjestöissä toimitetun äänestyksen tulos Amsterdamin internationaleen liittymisestä asiallisesti tunnettu, osoittaa se selvästi, miten Suomenkin työväki kaikista vastuksista huolimatta kääntää enempi ja enempi selkänsä noskelaisten politiikalle. Tälläkään kertaa ei suinkaan ollut puutetta siitä, etteivät he olisi tehneet agitatsionia puolestaan häikäilemättömämpiäkin keinoja käyttäen. Kuka pahempinäköisen paholaisen kuvan osaisi maalta riippumattomuuden ja vasemmistolaisuuden kannattamisesta, sekä enempi valehdella, siinä he kaikin voimin kilpailevat lehdissään ja puheissaan. Eikä heiltä suinkaan puuttunut agitationivälineitä. Onhan heidän käytettävänään vielä puolta enempi sanomalehtiä ottamatta liittojen pikku lehtiä lukuun kun toisella puolen oli. Sillä kuten on huomattu yksikään sos. dem. lehti ei ollut asettunut puolustamaan Ammattijärjestön toistaiseksi riippumattomaksi jäämistä, mutta kaikki kävivät mitä kiivainta taistelua Amsterdamin liittymisen puolesta. Ja onhan heidän palveluksessaan kykeneviä puhujia ja kirjoittajia. Teoreetikkonsakin pistivät tuleen. Pienen joukon saivat kuitenkin sotketuksi puolelleen.

Ainoastaan muutamassa pikkuliitossa kykenivät saavuttamaan pienen äänten enemmistön, mutta kaikissa suuremmissa liitoissa suurten teollisuuksien työväen keskuudessa oli suuri enemmistö Amsterdamia vastaan. Sellaisessakin kun Metalliteollisuustyöntekijäin liitossa, jossa molemmat toimitsijatkin ovat heidän miehiään, sekä tehneet kaikkensa Amsterdamin puolesta, saavutti ainoastaan kolmannen osan äänistä. Koko äänimäärästä tuli heidän hyväkseen vajaa kolmas osa. Niin varmoja kuin he olivat voitostaan ja ennustivat vasemmistolaisuuden kärsivän täydellisen haaksirikon. Luulivat siten pääsevänsä niistä ilman ohranan apua. Toiveet kuitenkin pettivät ja tulevat pettämään. Suomen työväen suuri enemmistö on lakannut "sokkoisilla olosta" mutta toisin päin kun he äänestyksen aikana lehdissään puhuivat.

Luulisi heille tämänkin johdosta selviävän ponnistustensa hyödyttömyyden. Mutta niin viisaita he tuskin ovat. Luulemme vain, että he tapansa mukaan ryhtyvät haukkumaan työväkeä tyhmiksi moukiksi, jotka eivät mitään käsitä mutta kulkevat sokeasti kaikenlaisten "haihattelijain" perässä. Eihän niihin järkipuhe pysty — niin kai sanovat. Mutta työväki osaa, tyhminäkin yhdeksäntoista, jättää haukkujat ja petkutajat yksinään. Nyt on jo ammattillisesti järjestynyt työväki suurella enemmistöllä sen tehnyt. Viime keväisen edustajakokouksen jälkeen he ovat uskottaneet työväelle, että siellä ollut enemmistö vasemmistolaisilla oli vaan sattuma. Mutta nyt toimitettu äänestys on antanut todistukset ettei se sitä ollut. Ne ovat olevat olot ja tapahtumain kehitys, jotka sen vaikuttivat. Siinä ei auta Sasu Punasen irvistelyt eikä Kedon teoreettiset viisastelut.

Aikoivatko nyt demokraatit kannattajaloukkojensa rippeistä muodostaa uutta Ammattijärjestöä kuten nuorisoliitossa on havaittavissa, se kai nähdään kohdakkoin. Olemme kuitenkin varmat siitä, että sille tielle lähdettyänsä jäävät ne viimeisistäkin kannattajistaan sillä työväki on tietoinen siitä, että sitä on koottava eikä hajoitettava, ja että kapitalismin kimppuun on käytävä koko työväenluokan voimilla.

S. S. JÄRJESTÖ

S. S. Osastojen virkailijoille

VAPPUMERKIT OVAT VALMIINA.

Vappumerkit ovat valmiina. Osastojen on niitä nyt heti tilattava, että lähetykset voidaan toimittaa asiallisesti. Osastoille on lähetetty erikoisia tilauskaavakkeita vappumerkkien tilausta varten. Jos niitä ei ole jokaiseen osastoon saapunut, voidaan merkkejä tilata tavallisella kirjeellä. Mutta joka tapauksessa on tilausten kanssa kiirehdittävä.

Kuten aikaisemmin on jo ilmoitettu, maksavat vappumerkit tänä vuonna 25 senttiä kappale, joka summa on kokonaan tilitettävä keskusvirastoon.

Tämän vuotiset vappumerkit ovat valmistetut punasesta silkistä ja painotyö on tehty kullalla. Ne ovat komeimpia vappumerkkejä mitä koskaan ennen järjestön historiassa on ollut.

S. S. JÄRJESTÖN OHJELMA JA SÄÄNNÖT.

Osastoille on lähetetty yksi kappale S. S. Järjestön ohjelmaa ja sääntöjä painettuna kirjaseksi.

Näitä kirjasia voidaan nyt tilata keskusvirastosta ja maksavat ne 10 senttiä kappale. Jokaisen osaston olisi tilattava niitä jäsenlukuaan vastaavan määrän. Näissä kirjasissa on kahden vuoden kalenteri, järjestön uusi ohjelma ja peruslait, ohjeita tilausten tekoon, tavaraluettelo ja lopuksi tyhjiä lehtiä muistiinpanoja varten. Kirjanen on sellainen, jonka jokainen toveri haluaa saada ja säilyttää taskussaan.

Mallisäännöt S. S. Osastoille.

S. S. Osastoille on lähetetty järjestön toimeenpanevan komitean valmistamia mallisääntöjä kaksi kappaletta. Tarkoituksena on ollut että S. S. Osastot hyväksyvät nämä mallisäännöt sellaisenaan ja palauttavat molemmat kopiot allekirjoituksellaan vahvistettuna toimeenpanevalle komitealle. Toimeenpaneva komitea hyväksyy säännöt lopullisesti ja säilyttää yhden kopion järjesön arkistossa, ja palauttaa toisen kopion osastoille. Tällä tavalla menetellen on toimeenpanevalla komitealla aina tiedossa o-

ROMAHDUSOPPIA

Kirj. Julius Lengyel.

III
(Jatkoa.)

Englantilainen työväki ei ole yhtä pehmeä luonteinen kuin amerikkalainen. Sen vallankumouksellinen mieliala kasvaa päivä päivältä. Työttömien luku on Englannissa 1 ¾ miljoonaa ja tilapäistyön varassa elävien luku on sitäkin paljon suurempi. Työttömyysavustus vastaa vain kolmatta osaa elinkustannuksista (20 taikka 15 shillinkiä viikossa). Amerikan "vapaassa" maassa ei myönnetä minkäänlaista työttömyysavustusta, siellä voivat "vapaat" miehet muitta mutkitta kuolla kauniimman kaikista kuolemista, nälkäkuoleman, lihapatojen ääressä. Palkkatasoa yritetään Englannissa alentaa, mikä tapahtuu hitaasti, mutta järjestelmällisesti. Asian valaisemiseksi seuraava uutinen: "Birminghamista ilmoitetaan, että sikäläiset tehtailijat ovat alentaneet ammattitaidottomien työläisten palkkoja sangen tuntuvasti. Nykyisiä niin kutsuttuja sotapalkkoja, on alennettu 12 ½—15 pros. muutamissa tapauksissa kokonaista 50 pros. (Rosta: Wien, tammikuun lopulla.) Työministerin eri ammatteja valaiseva tilasto osoittaa, ettei palkkojen alentaminen tapahdu yhtä hitaasti, kuin elinkustannusten aleneminen. Sillä Englannissa jatkui elinkustannusten kohoaminen aina viime joulukuuhun asti. Mainittuna kuukautena alenivat ne 276 prosentista (jos merkitsemme hintojen heinäkuussa 1914 prosenttiluvulla 100) 269:ään aleneminen on toisin sanoen vain 2 tai 3 prosenttia.

Mutta Englannin työväki puolustaa asemaansa kuten niiden tulee, jotka ovat vakuutetut yhteiskunnallisen työnsä välttämättömyydestä. Se ei tahdo perääntyä taistelusta vaikkakin se siirtyy puolustuskannalle, joka samalla on hyökkäystä. Englannin työväki osaa torjua valkoisen hirmuvallan taloudellisella alalla ja ehkäistä tuotantovoimien heikentämisen.

Englantilaiset työväenriistäjät ovat "edenneet" sangen varovaisesti työväen tehdessä alituista vastarintaa. Työttömät panivat vime syksynä toimeen suuria mielenosoituksia, takavarikoivat linnoja, hienoja huoneustoja, kylpylaitoksia ja tonttimaata työväenasuntoja varten. Minkä johdosta hallitus on joutunut kuumeentapaiseen työhön työttömyyden poistamiseksi "työväenjohtajien" avustaessa sen toimenpiteitä, totuttuun tapaansa. Se oli säännöllisten neuvottelujen aikaa, hallituksen ja järjestyneen työväen välillä. Nyt ovat neuvottelut muuttumassa säännölliseksi taisteluksi.

Trade Unions (Työliiton) edustajat vaativat, että työttömyyskysymys oli ratkaistava valmistamalla kansalle tilaisuus ottaa osaa hyödylliseen työhön, taikka muussa tapauksessa vaadittiin työttömyysavustuksen kohottamista. Viimemainittuun ei hallitus voinut raha-asioitten vuoksi suostua, mutta oli myöntyväisempi Ernest Bevinsin ehdotukseen nähden. Bevins oli esittänyt, että työttömien satamatyöläisten avustamiseksi kannettaisiin kaikista satamiin saapuvista tai sieltä lähtevistä tavaroista 4 penceä tonnilta ja hän väitti, että tälläisten toimenpiteitten kautta voitaisiin muittenkin teollisuustyöläisten avustamiseksi hankkia tarpeelliset varat. Mutta maailmanmarkkinoitten tila ei sallinut moista ulkomaisen ja oman maan kulutuksen rasittamista. Suunnitelmasta luovuttiin. Sillä porvaristo ei pertaatteessaan ota kannettavakseen sellaisia veroja, jotka ovat sille todelliseksi rasitukseksi ,eivätkä tarkoita sen etua.

Englannin hallitus tahtoi selvitä työttömyyskysymyksestä tyhjien julistusten avulla. Lloyd George otti selittääkseen, ettei pulasta voida muuten selvitä, kuin lähettämällä miljoona työläistä siirtolaisiksi Englannin alusmaihin. Nähtävästi ei hän itsekään ottanut ehdotustaan vakavalta kannalta. Siirtomaat puolestaan ilmoittivat olevansa moista järjestelmällistä siirtolaisuutta vastaan. Ne viittasivat omaan taloudelliseen ahdinkoonsa, Lloyd Georgen ehdotus raukesi omaan mahdottomuutensa. Hallitus ehdotti silloin työttömyyden poistamiseksi rakennussuunnitelmaa, jonka mukaan 200,000 asumusta oli rakennettava sillä ehdolla, että työhön otettaisiin muiden ohella myöskin 20,000 entistä sotilasta. Mutta niin suuri ammattitaidottomien työmiesten luku rakennusalalla uhkasi luonnollisesti viedä varsinaisilta rakennustyöläisiltä kaiken ansion. Ammattitaitoisia rakennustyöläisiä olisi vastaisuudessa tullut olemaan aivan liian paljon. Suunnitelmasta luovuttiin ja talot ovat edelleenkin rakentamatta.

Hallitus teki neuvotteluista lopun. Se on valmis taisteluun. Jatkuva pula-aika tekee työväen aseman yhä vaikeammaksi puolustaa. Englannin porvaristo katsoo hetken otolliseksi luopua puolustusasemastaan (yhteiskunnallistuttamisvaatimuksia, lakkoja) ja lähettää hallituksen työväen niskaan. Tarkoituksena on, tietenkin alentaa palkkoja eli toisin sanoen työväen elintasoa ja jälleen päästä tilaisuuteen korjata sievoisia sotavoittoja. Englannin proletariaatin ja porvariston voimasuhteita kuvaa parhaiten se tosiasia, ettei porvaristo, kuten Rylandsin lausunnosta näkyy, uskaltanut itse käydä hyökkäykseen. Se lähetti "asiaankuulumattoman ja oikeudenmukaisen" hallituksen tuleen jonkinlaisena etujoukkona.

Hallituksen sodanjulistus oli mestarillisesti laadittu. Vai mitä sanottanee seuraavasta kauppaministerin Robert Hornen tammikuun 3 päivänä työnantajille osoittamasta kirjeestä:

"Teollisuuden nykyisen ahdingon aikana tahtoo hallitus huolehtia siitä, että tarjolla olevat työt jaetaan niin suurelle palkkatyöläisluokan osalle kuin mahdollista.

Monilla aloilla onkin tässä tarkoituksessa otettu lyhennetty työpäivä. Toisilla tekee teollisuuden laatu sen käyttämisen — valitettavaa kyllä — mahdottomaksi. Hallitus on sitä mieltä, että työnantajat voivat yleensä suuresti edistää yleisen hädän torjumista, jos he jakavat tarjolla olevat työt niin monelle työläiselle kuin mahdollista. Siten voisi enin osa työmiehistä saada edes osan palkastaan, jonka he muuten menettäisivät aivan kokonaan.

Osittais-järjestelmä antaa työnantajille mahdollisuuden tarjota työtä mahdollisimman monille työmiehille ja pitemmäksi aikaa. Siten voivat he myös ottaa joukon erotettuja työmiehiä jälleen työhönsä.

Hallitus pyytää sitten herroja työnantajia miettimään, mihin toimenpiteisiin olisi ryhdyttävä, jotta mahdollisimman suuri määrä työväkeä saisi **osittaistyötä.**

Kysymys saatanee parhaiten ratkaistuksi, jos ryhdytään neuvotteluihin trades unions-liittojen kanssa, joihin hallitus katsoo voivansa luottaa. Toivomme ettei hetkeäkään hukattaisi, vaan että alustaviin toimenpiteisiin ryhdyttäisi heti.

Hallitus on jo toteuttanut tätä periaatetta käytännössä kuninkaallisiin laivaveistämöihin, samoinkuin muihinkin merilaitoksen alaisiin työpajoihin nähden. Se tulee tekemään voitavansa työttömyyden poistamiseksi. Samalla osottaa hallitus, "että työnantajat ja työmiehet seuraavat sen esimerkkiä, jotta työttömien luku saataisiin mahdollisimman pieneksi."

Tälläistä suunnitelmaa kutsutaan osittaistyöksi ja sitä on tällä hetkellä tulemassa Englannin luokkataistelun keskeisin kysymys. Tarvinnee tuskin huomauttaa, että kysymyksessä ei ole niinpaljon työn jakaminen kaikkien työkykyisten kesken eikä yksityisten työkuorman helpoittaminen. Ei, nyt on kysymyksessä kurjuuden säännösteleminen. Tahdotaan tukahuttaa sen kapinahenki, joka ilmenee työttömyyden tai lyhennetyn työajan uhkaamissa työläisjoukoissa. Vakinaisten työläisten mieliala on tietenkin tyynempi, kun tilapäistyöläisten ja työttömien mieliala, mutta hekin ovat ajan kovista kokemuksista viisastuneena kallistaneet korvansa vallankumouksen opeille. Väkivaltaa on hiukan vaarallista ja hankalaa käyttää, siksi on käytettävä kuristustoimenpiteitä. Työtätekevien elintaso on vähitellen mutta varmasti saatava alenemaan. Porvaristo tekee tässä sen taktillisen laskelman, että kun työväen elintaso on ensin lyhennetty työaikaa käyttämällä tahi työtä osittelemalla alennettu neljälläkymmenellä prosentilla, on tietenkin helppo alentaa heidän palkkojaan sanokaamme esimerkiksi 25 prosentilla.

Työmiehet ovat vastustaneet työn osittelua mitä päättävämmin. Mutta hallitus tahtoo itsepäisesti toteuttaa lyhytnäköiset suunnitelmansa. Seurauksena on välien kiristyminen. Hallituksen tiedonanto 25 päivältä tammikuuta kertoo työtajstelun kulusta seuraavaa: "Eilen vaihdettiin kaikissa valtion laitoksissa uudet, työttöminä kuljeskelleet miehet entisten työmiesten tilalle, jotka **saavat viikon lomaa.** Työttömien tulva oli tavaton. Chathamin ja Cheenersin veistämöillä voitiin ottaa työhön 600 työtöntä, Devonportissa 450. Päivittäin on vielä 150 tulokkaalle tilaisuus saada työtä kunnes 2000 tarjokasta on otettu. Portsmouthin veistämöillä sai 440 uutta työmiestä ansiota ja Woolwichin asetehtaissa toiset 200. **Kaikista uhrauksista huolimatta tapahtui muutos täysin rauhallisesti.**

Ammattiliittojen ja työläispuolueen kantaa valaisevat tammikuun lopulla pidetyssä yhteisessä kokouksessa pidetyt päätökset. Hallituksen toimenpiteitä arvostellaan sangen ankarasti ja vastustetaan mitä jyrkkemmin. "Elintarpeitten hinnat ovat jo niin korkeita, että nykyiset palkat tuskin riittävät niiden ostoon, jos palkkoja vieläkin pienennetään ja eroitus jaetaan osittaistyön kautta työttömien kesken — ei sillä suinkaan edistetä menekkiä Europan markkinoilla. Siten heikonnettaisiin päivastoin kotimaisten työmiesten ostokykyä ja tuloksena olisi vielä pahempi työttömyys." Reuterin tietotoimiston mukaan laadittiin kokouksessa seuraavat ponnet: "Venäjän kanssa, samoinkuin Europan mannermaan kanssa solmitaan kauppasuhteet, setelikurssi vakiinnutetaan (kts. kirjoituksemme IV osaa), **työviikko alennetaan 25 tuntiseksi palkan pysyessä ennallaan,** työttömyysavustus määrätään kahdeksi punnaksi viikolta, yleishyödylliset rakennustyöt aloitetaan viipymättä jne. Siinä tapauksessa, että hallitus suhtautuisi kielteisesti yllämainittuihin ponsiin, tullaan sen johdosta ryhtymään tarpeellisiin toimenpiteisiin, joista lähemmin päätetään helmikuun 23 päivänä pidettävässä kokouksessa.

Tilanne on siis selvä. Porvaristo uhkaa polkea palkkoja ja työväki vaatii palkankorotusta. (25 tunnin työviikko entisellä palkalla). Edelliset ovat hyökkäys- ja jälkimäiset puoustusasemassa. Luokkavastakohtien kärjistyminen tulee epäilemättä selventämään Englannin työväen luokkatietoisuutta ja vahvistamaan sen vallankumouksellisia voimia. (Jatk.)